

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 sierpnia 2013 roku nr (...) / RKS Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi o sygnaturze akt VIII U 2060/12 z dnia 18 czerwca 2013 roku zmienił decyzję z dnia 23 marca 2012 roku w ten sposób, że określił na dzień 2 sierpnia 2012 roku zadłużenie A. A. z tytułu składek w wysokości (...),77 na ubezpieczenie zdrowotne oraz odsetki w kwocie 403 zł. Składki na ubezpieczenie zdrowotne zostały naliczone za 2009-07 do 2011-04 w ramach zakresów numerów deklaracji od 01-39. Do decyzji załączono szczegółowe rozliczenie składek i odsetek / decyzja w aktach ZUS/

Decyzją z dnia 22 listopada 2013 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. określił zadłużenie A. A. z tytułu składek w wysokości 3018,83 zł na ubezpieczenie zdrowotne oraz odsetki w kwocie 215 zł. Składki na ubezpieczenie zdrowotne zostały naliczone za 2011-05 do 2013-07 w ramach zakresów numerów deklaracji od 01-39. Do decyzji załączono szczegółowe rozliczenie składek i odsetek / decyzja w aktach ZUS/

Odwołania od powyższych decyzji złożyła wnioskodawczyni w dniu 2 września 2013 roku i w dniu 3 stycznia 2014 roku. W obu odwołaniach wnioskodawczyni wskazała, że nie zgadza się z decyzjami. Wyrok, na podstawie którego wydano decyzję z dnia 2 sierpnia i poprzedzająca go opinia biegłego są błędne. / odwołania w aktach VIIIU 497/14 i (...) /

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie / odpowiedzi na odwołania w aktach VIIIU 497/14 k-26 i VIII U 5747/13 k-4/.

Zarządzeniem z dnia 20.03.2014 roku Sąd na podstawie art. 219 k.p.c. połączył do wspólnego rozpoznania sprawę z odwołania od decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 roku i 22 listopada 2013 roku / zarządzenie w aktach VIIIU 497/14/

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzję z dnia 2 sierpnia 2013 roku i ustalił, że wnioskodawczyni A. A. zostało do uregulowania tytułem zadłużenia z tytułu składek kwota 1064,77 zł obejmująca okres od 1 czerwca 2012 roku do 29 października 2012 roku zamykająca ostatecznie rozliczenie składek na koncie wnioskodawczyni na dzień 29 października 2012 roku / wyrok k- 61/.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy w dniu 22 grudnia 2018 roku wnosząc o zmianę wyroku w całości i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 22 listopada 2013 roku ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. w uzasadnieniu podniesiono między innymi, że rozstrzygnięcie w sprawie jest niezrozumiałe, niewłaściwie sformułowane oraz nie odnosi się do przedmiotu sporu. Przedmiotem sporu były dwie decyzji, a wyrok odnosi się tylko do jednej / apelacja k- 72-74/.

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2017 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za drugą instancję. / wyrok k-95/.

W piśmie procesowym z dnia 27 marca 2019 roku pełnomocnik ZUS oświadczył, że nie wnosi o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego / pismo k-333/. Podczas rozprawy w dniu 24 kwietnia 2019 r. podtrzymał swoje stanowisko w tym zakresie / 00;19;31 CDk-336/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Decyzją z dnia 23 marca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. określił na dzień wydania decyzji zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne A. A. na kwotę 1080,55 zł. W uzasadnieniu wskazano, że zadłużenie z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne obejmuje okres od 2009-07 do 2011-04 w zakresie numerów deklaracji 01-39. Do decyzji załączono szczegółowe zestawienie należności składających się na zadłużenie z rozbiorem na miesiące wraz z wyliczeniem odsetek w kwocie 288 zł / decyzja z uzasadnieniem w aktach ZUS/

Prawomocnym wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzję z dnia 23 marca 2012 roku i ustalił, że A. A. tytułem powstałych zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne na dzień 29 października 2012 roku powinna uregulować składki w kwocie długu podstawowego tj. 1064,77 zł tytułem należności podstawowej przy czym odsetki od zaległych składek zostaną wyliczone na dzień wydania decyzji co do zwrotu długu / wyrok w aktach VIIIU 2060/12/.

W wykonaniu powyższego wyroku została wydana zaskarżona w tym postępowaniu decyzja z dnia 2 sierpnia 2013 roku, na mocy której Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi o sygnaturze akt VIII U 2060/12 z dnia 18 czerwca 2013 roku zmienił decyzję z dnia 23 marca 2012 roku w ten sposób, że określił na dzień 2 sierpnia 2012 roku zadłużenie A. A. z tytułu składek w wysokości (...),77 na ubezpieczenie zdrowotne oraz odsetki w kwocie 403 zł. Składki na ubezpieczenie zdrowotne zostały naliczone za 2009-07 do 2011-04 w ramach zakresów numerów deklaracji od 01-39. Do decyzji załączono szczegółowe rozliczenie składek i odsetek / decyzja w aktach ZUS/. Okres rozliczeniowy oraz kwota długu była tożsama jak w wyroku z dnia 18 czerwca 2013 roku / niesporne/. Następnie decyzja z dnia 22 listopada 2013 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. określił zadłużenie A. A. z tytułu składek w wysokości 3018,83 zł na ubezpieczenie zdrowotne oraz odsetki w kwocie 215 zł. Składki na ubezpieczenie zdrowotne zostały naliczone za 2011-05 do 2013-07 w ramach zakresów numerów deklaracji od 01-39. Do decyzji załączono szczegółowe rozliczenie składek i odsetek / decyzja w aktach ZUS/. Decyzja ta dotyczyła kolejnego okresu po okresie wskazanym w decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 roku / niesporne/.

Wnioskodawczyni A. A. od stycznia roku 1999 wpłaciła do czerwca 2008 roku z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych kwotę 20642,90zł, na Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego od 1999 roku do kwietnia 2013 roku kwotę 24750,99 zł z tym, że do dnia 29 grudnia 2012 roku czyli dnia rozliczenia wynikającego z wyroku SO w Łodzi jaki zapadł w sprawie VIIIU 2060/12 z 18.06.2013 roku, suma wpłat na FUZ wynosiła 23450,99zł po ostatniej wpłacie w dniu 27.08.2013 r. Po tej dacie do dnia 22 listopada 2013 roku wnioskodawczyni dokonała jeszcze 6 wpłat po 260 zł. Na FGŚP od 1999 roku do lutego 2003 roku wnioskodawczyni wpłaciła 1357,67 zł. Ponadto ZUS wyegzekwował dodatkowo kwotę 756,10 zł w drodze postępowania egzekucyjnego. Łączna suma wpłat na wszystkie fundusze dokonana przez wnioskodawczynię od 1999 roku do 29 października 2012 roku wyniosła 46 207,66zł. Z tych wpłat na należności rozliczono 42 144,19 zł na spłatę należności, 2623,10 zł na odsetki, 3,78 zł na koszty upomnień, 40,20 zł na koszty egzekucji i (...),39 na zwrot składek wnioskodawczyni. Na dzień 23 marca 2012 roku zadłużenie wnioskodawczyni z tytułu nieopłaconych składek na FUZ za okres od lipca 2009 roku do kwietnia 2011 roku wynosiło 1080,55 zł. Wobec prawomocnego wyroku SO z dnia 18 czerwca 2013 roku zadłużenie wnioskodawczyni za okres od stycznia 1999 roku do lipca 2013 roku wynosiło łącznie 4083,60 zł według stanu na dzień 22 listopada 2013 roku. W tym za okres objęty decyzją z dnia 2 sierpnia 2013 roku tj. od lipca 2009 do kwietnia 2011 roku kwotę 1064,77 zł a za okres następny tj. od maja 2011 do lipca 2013 3018,83 zł / opinia biegłej z zakresu księgowości k- 176-211/. W przypadku dokonywania nadpłat przez wnioskodawczynię były one przez organ rentowy zarachowane na poczet zadłużeń powstających na jej koncie, wobec nieregulowania należności w terminie lub nieregulowania ich całkowicie / opinia uzupełniająca biegłej z zakresu księgowości k-283-292/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt sprawy w tym do akt ZUS oraz opinii biegłej z zakresu księgowości. Podnieść należy, że w sprawie sporne są wyłącznie kwoty z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne wnioskodawczyni natomiast przedmiotem sporu między stronami nie jest podstawa prawna dochodzonej należności przez ZUS. Wnioskodawczyni nie kwestionuje bowiem, że w spornym okresie czasu ciążył na niej obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne. Problematiczne w sprawie jest rozliczenie za sporny okres czasu wpłat dokonywanych przez wnioskodawczynię bowiem w jej ocenie dług nie istnieje a organ rentowy dokonał zarachowania nadpłat składek na dochodzoną należność. Ponieważ kwestie sporne w rozpoznawanej sprawie dotyczą księgowego rozliczenia dokonywanych wpłat, do czego wymagane są wiadomości specjalne Sąd powołał biegłego z zakresu księgowości celem dokonania stosownych rozliczeń na podstawie zarówno dokumentacji będącej w posiadaniu ZUS jak i wnioskodawczyni. W tym miejscu podkreślić należy, że wnioskodawczyni nie przedstawiła żadnych dokumentów, które wskazywałyby na dokonywanie innych wpłat niż wynika to z dokumentów będących w

posiadaniu organu rentowego. W ocenie Sądu opinia wydana przez biegłą jest w pełni miarodajna do wyrokowania w sprawie . Biegła zapoznała się i dokładnie przeanalizowała całość dokumentacji i rozliczyła zobowiązania wnioskodawczyni od 1999 roku. Jak wskazała do wydania pełnej opinii musiała rozliczyć nie tylko zobowiązania wnioskodawczyni z tytułu składek na FUZ ale też FUS i FGŚP. Jak bowiem wskazała biegła część wpłat dokonywanych przez wnioskodawczynię było zaliczanych na poczet wszystkich zaległości, co również dotyczyło nadpłat składek. Rozliczeń zaległości na FUZ biegła dokonała z uwzględnieniem okresu jaki wynikał z treści obu zaskarżonych decyzji oraz zgodnie z postanowieniem Sądu , z uwzględnieniem treści wyroku SO w Łodzi z 18 czerwca 2013 roku w wykonaniu którego wydana była pierwsza ze spornych decyzji. Biegła prawidłowo przeliczyła zobowiązania powódki w przypadku drugiej decyzji na dzień jej wydania. W ocenie Sądu opinia biegłej jest szczegółowa, wyczerpująca i logiczna. Poparta została wręcz drobiazgowym rozliczeniem wpłat i zobowiązań jakie ciążyły na wnioskodawczyni. Ponadto biegła w sposób wyczerpujący odniosła się do wszelkich zarzutów wysuwanych pod adresem opinii przez wnioskodawczynię przedstawiając kolejne wyliczenia i argumenty przemawiające za ich bezzasadnością. Biegła wskazała, że zarzuty wnioskodawczyni nie mają potwierdzenia w dokumentach a wszelkie „nadpłaty” zostały przez organ rentowy prawidłowo rozliczone. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności pozwalających na zdyskredytowanie opinii biegłej.

Sąd zważył co następuje:

Odwołania wnioskodawczyni nie są zasadne i podlegają oddaleniu.

Wydane w sprawie decyzje znajdują podstawę prawną w treści przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2009 r poz.1585 ze zm.)

Pierwsza z zaskarżonych decyzji została wydana na podstawie art. 83a powyższej ustawy. Przepis ten stanowi ,że prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie.(ust1) W sprawach rozstrzygniętych orzeczeniem właściwego sądu Zakład, na podstawie dowodów lub okoliczności, o których mowa w ust. 1:

1) wydaje we własnym zakresie decyzję przyznającą prawo lub określającą zobowiązanie, jeśli jest to korzystne dla zainteresowanego;

2) występuje do właściwego sądu z wnioskiem o wznowienie postępowania przed tym organem, gdy z przedłożonych dowodów lub ujawnionych okoliczności wynika, że prawo nie istnieje lub zobowiązanie jest wyższe niż określone w decyzji.

Wobec uprawomocnienia się wyroku z dnia 18 czerwca 2013 roku w sprawie VIIIU 2060/12 organ rentowy miał obowiązek wydać nową decyzję w przedmiocie zadłużenia wnioskodawczyni za okres od lipca 2009 roku do kwietnia 2011 roku, uwzględniając treść powyższego wyroku. Organ rentowy wydał decyzję prawidłowo.

W tym miejscu podnieść należy ,że zarówno organ rentowy jak i Sąd orzekający w rozpoznawanej sprawie wobec prawomocności powyższego orzeczenia był nim związany. Nie zmienia tego faktu okoliczność ,że zdaniem organu rentowego jak i biegłej opiniującej w sprawie został wydany w oparciu o nieprawidłowe ustalenia biegłego opiniującego w tamtej sprawie. W tym zakresie Sąd orzekający nie prowadził postępowania przyjmując swoje związanie powyższym orzeczeniem.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 365 § 1 kpc, prawomocne orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym

orzeczeniem (wyrok SN z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, Lex nr 74492). Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (wyrok SN z dnia 12 maja 2011 roku, I PK 193/10, Lex nr 852766). Moc wiążąca orzeczenia określona w art. 365 § 1 kpc oznacza zatem, że dana kwestia prawna, która była przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie rozpoznawanej, kształtuje się tak jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym orzeczeniu. Przesądzenie tej kwestii oznacza, że w późniejszym postępowaniu nie może być ona już ponownie badana, a zatem zachodzi konieczność ograniczenia dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem.

Druga z zaskarżonych decyzji znajduje podstawę prawną w treści przepisu art. 83.1 powyższej ustawy, który stanowi, że Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności:

- 1) zgłaszania do ubezpieczeń społecznych;
  - 1a) ustalania płatnika składek;
  - 2) przebiegu ubezpieczeń;
  - 3) ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek;
  - 3a) ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek;
  - 4) ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych;
  - 5) wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z treścią przepisów art.46.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Natomiast przepis art.32 powyższej ustawy stanowi, że do składek na Fundusz Pracy, Solidarnościowy Fundusz (...), Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Zgodnie z treścią przepisu art. 47.1 powyższej ustawy płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca - dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca - dla pozostałych płatników.

Jak wynika z ustaleń Sądu wnioskodawczyni na dzień wydania spornych decyzji była dłużnikiem organu rentowego z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne z uwagi na nieuregulowanie lub niepełne uregulowanie należności z tytułu tych składek za okres od lipca 2009 roku do kwietnia 2011 roku w kwocie 1064,77 zł na dzień 2 sierpnia 2013 roku oraz za okres od maja 2011 roku do lipca 2013 roku w kwocie 3018,83 zł na dzień 22 listopada 2013 roku. Wskazać należy, że obie decyzje pod względem rachunkowym zostały wydane prawidłowo co wynika z drobiazgowej i wyczerpującej opinii biegłej, która od 1999 roku rozliczyła wszystkie wpłaty i zobowiązania wnioskodawczyni oraz uwzględniła treść prawomocnego wyroku jaki zapadł w dniu 18 czerwca 2013 roku. Biegła przeliczyła wszelkie udokumentowane nadpłaty na koncie wnioskodawczyni. W oparciu o opinię biegłej Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw aby zaskarżone decyzje zmienić w jakimkolwiek zakresie.

Zarzuty wnioskodawczynie ,że na dzień zamknięcia rozprawy nie jest ona dłużniczką ZUS nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy. Sąd rozpoznając odwołanie od decyzji , bada decyzję na dzień jej wydania oceniając czy organ wydał decyzję prawidłowo. Okoliczność ,że ubezpieczona obecnie nie jest dłużnikiem nie ma wpływu na orzeczenie w sprawie. Sąd w tym zakresie w ogóle nie prowadził postępowania. Podkreślić należy ,że po wydaniu decyzji dług ubezpieczonego może zarówno rosnać za kolejne okresy jak i maleć na skutek dokonywanych przez niego spłat.

W ocenie Sądu w spornych decyzjach prawidłowo są wskazane kwoty odsetek z tytułu opłacanych nieterminowo należności składkowych na dzień wydania decyzji . Znajdują one podstawę w przepisie art. 23.1 powyższej ustawy , który stanowi ,że od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.) z wyłączeniem art. 56a.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołania od obu zaskarżonych decyzji.